

Wesseling, herinner ik me zelfs niet ooit iets gezien te hebben; hier hangt een geschilderde jongenskop, die voortreffelijk van factuur is, en een suggestief teekeningetje, ook van een jongenskop, ligt op de tafel; deze teekening herinnert aan mooi Engelsch werk, dat ook door den Hollandschen grooten tijd geleid werd. Een paar papagaaien, met dunne levende strekjes gedaan, van Mej. Kelting, is zeer fijn van kleur en vormaanduiding.

Dit is werk in den geest van de onverwoestbare oude traditie. Het meest daarbij aansluitend is bijvoorbeeld het oude vrouwtje van Deutman, knappe peintuur. Ik moet een zwak bekennen voor de telkens met zooveel gevoel en geest gedane oude mannen en vrouwtjes van Mej. Asscher. Ofschoon nooit sterk en onderling zeer aan elkaar gelijk, zijn die interieurs en figuurtjes steeds met een opmerkelijke pittigheid van karakteristiek in den eenigszins tastenden en bijna slordigen trant gedaan, en het schilderijtje dat die zaal met de mannen en vrouwen aan de tafel geeft, is een stukje Joodsch gevoel en Joodsch leven, dat het bekijken zeer waard is.

Een schilder van een zeer fijne gemoedsgesteldheid is hier rijker vertegenwoordigd dan in lange ergens het gevl was: ik bedoel Nanninga. Hij is een van onze weinige oprechte dichter-schilders, een beminnelijke droomer, aan wiens gezichten wij te gereeder gelooven, daar zij meer en meer volledig uitgesproken worden. Voor zulk een teer, van piëteit en zachte peinzery doorbroeid bloemenstukje van hem, of zulk een ijlgelhouden, maar wonder zuiver gezien landschapje geef ik al de in conventioneel loover poozende theatrale maagden van sommige „kunstenaars der idee”, cadeau.

Nog trof mij een frisch geschilderd jongenskopje van Mej. van Son, en een oud stadsgezicht van Weijand, dat tocht welk een echt schilder in dien tegenwoordig wel wat verslapten kunstenaar steekt. De huizenblokken en de lucht zijn waarlijk mooi, lichtend en toch stevig.

Van Alice Plato een stilleven, dat fijnen smaak en echte schildersdrift toont.

Grauss, de jonge schilder van talent en bravoure, heeft hier een stuk dat ik reeds elders zag, een kleedkamer geloof ik, weelderig en vlot gedaan, al dient die vlotheid wel eens onwillekeurig om te verbergen dat niet in alle deelen de structuur beheerscht is.

Een bijna achttiende-eeuwsche smaak voor het petillante, vroolijke in zoo'n geval, dat hier ontdaan is van alle kunstmatigheid en. . . zuurheid, doet jongensachtig aan. Intusschen is een studiekop in een andere zaal werkelijk studieus.

Frans Hoogerwaard is een teekenaar met minder aangeboren durf en losheid, maar meer sterheid, het komt mij voor dat zijn straffen trant zich nauwelijks aanpast in de soort van onderwerpen. Het stiereengevecht is bijna te droog, en te stijf van actie, maar ik zag een ets van hem, met een slangenbezweerder, die heel mooi is in zijn eenvoud. De spanning, het strakke, beheerscht felle in dien kerel is uitmuntend, en de op den achtergrond hurkende inlanders zijn zoo sober en zoo zuiver gekarakteriseerd als het maar kan. Dergelijke qualiteiten vind ik in een carnaval-scène, maar waarlijk, het luchtige schijnt me niet bij dezen serieusen aanleg te passen. Ik stel mij er veel van voor, deze schilder op ander terrein weer te ontmoeten.

Als curiositeit noem ik nog een ets van François Klock, die een mobilisatie voorstelt, en waarin zekere tragische kracht is, al is moeilijk uit te maken of de nogal erg misteekende figuren Hollanders, Serviërs of wat dan ook zijn. Men kan verwachten dat deze barre tijden de kunstenaars weer eens tot iets anders dan het portretteeren van boeren-interieurs en modisten op non-activiteit zullen gaan opwekken. „Il faut être de son temps” zei Daumier en deze tijd is toch werkelijk wel in staat om de gevoelsfeer van het leven in de kunst te doen uitwerken.

C. V.